

1655
V
306
25. VII. 1958

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVI Nr. 7

IULIE 1958

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R.P.R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116
Apare sub conducerea unui comitet

„FERICIȚI

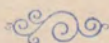
FĂCĂTORII

DE PACE“

MAT. 5. 9. p. p.

Duh Sfânt

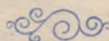
Revarsă-Te, Duh Sfânt, din înălțime
Ca un torent al harului ceresc
Și darurile Tale — o mulțime —
Prin porțile de sus să le primesc.

Sînt ca un fir sub arșița fierbinte
Cînd îi lipsește roua într-o zi.
O, vino și re-nvie-mă, Preasfinte,
Căci mîine poate nu m-oi mai trezi.

Cu Tine, Duh Preasfînt, numai cu Tine
Pe culmea veșniciei pot să urc.
De-s singur, lupt în van cu rău-n mine :
Nu pot lianele-i să le descurc.

Revarsă-Te, Duh Sfînt, din înălțime
Ca un torent al harului ceresc
Și darurile Tale — o mulțime —
Prin porțile de sus să le primesc.

C. G.

PREDICA DE PE Munte

(urmare)

Voi sînteți sarea pămîntului, a zis Isus. Nu vă retrageți din lume. Voi trebuie să rămîneți între oameni pentru ca savoarea iubirii dumnezeiești să poată fi ca o sare ce să fe-rească lumea de păcat.

Credincioșii care răspund la influența Duhului Sfînt sînt căile prin care Dumnezeu re-varsă binecuvîntările Sale. Dar dacă creștinii sînt doar cu numele creștini, ei sînt ca sarea care și-a pierdut puterea. Ei n-au nici o influență spre bine în lume.

„Voi sînteți lumina lumii“. Iudeii gîndeau să mărginească binecuvîntările lui Dumnezeu la națiunea lor; dar Hristos le-a arătat că mîntuirea este ca și lumina soarelui. Ea aparține întregii lumi. Religia Bibliei nu trebuie să fie mărginită între scoarțele unei cărți, nici între zidurile unei biserici. Ea nu trebuie să fie scoasă la anumite ocazii pentru beneficiul nostru personal și apoi să fie pusă cu îngrijire la o parte. Ea trebuie să sfințească viața de toate zilele și să se manifesteze în toate legăturile noastre sociale.

Adevăratul caracter nu este săpat din afară sau înmărcat; el radiază dinăuntru. Dacă dorim să îndreptăm și pe alții, principiile dreptății trebuie să se găsească mai întîi în inima noastră. Cuvintele prin care mărturisim credința poate să vestească teoria religiei, dar

tocmai credința noastră practică pune în valoare mai mult cuvîntul adevărului. Viața care nu se tăgăduiește pe sine, convorbirea sfîntă, integritatea necălită, spiritul activ și plin de pildă bună de viață evlavioasă, sînt toate la un loc căi prin care se dă lumii lumină.

Isus nu s-a ocupat de amănunțimile legii; dar n-a lăsat pe ascultătorii Săi să creadă că El a venit să îndepărteze cererile ei. El știa că se găseau acolo răuvoitori, care căutau să prindă orice cuvînt pe care l-ar fi putut folosi în scopul lor. El cunoștea prejudecata ce exista în mintea multor ascultători ai Săi; și n-a spus nimic care să desființeze credința lor în religia și instituțiile încredințate lor prin Moise. Hristos însuși dăduse și legea morală și legea ceremonială. El nu venise pentru a distruge încrederea în propria Sa învățătură. Tocmai pentru că respecta foarte mult legea și profeții, El a căutat să dărîme zidul pretențiilor tradiționale care ținea în loc pe Iudei. În timp ce îndepărta greșile interpretări ale legii. El avertiza cu îngrijire pe ucenicii Săi să nu părăsească adevăratele vitale încredințate ebreilor.

Fariseii se mîndreau cu ascultarea lor de lege, și cu toate acestea ei cunoșteau prea puțin din principiile ei în viața de toate zilele, încît cuvintele Mî-

nititorului, lor le apăreau ca o erezie. Cînd El îndepărta molo-zul sub care fusese îngropat adevărul, li se părea că dă la o parte chiar adevărul. El a citit gîndurile lor și le-a răspuns, zicînd:

„Să nu credeți că am venit să stric legea și proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc“. Prin cuvintele acestea Isus îndepărtează acuzația fariseilor. Misiunea Lui în lume era ca să apere cerințele sacre ale acelei legi despre care ei îl acuzau că o strică. Dacă s-ar fi putut desființa legea lui Dumnezeu, n-ar fi fost nevoie ca Hristos să sufere urmările neascultării noastre. El a venit să explice legătura legii cu omul și să illustreze preceptele ei prin propria Lui ascultare.

Dumnezeu ne-a dat sfintele Sale precepte pentru că iubește omenirea. Și pentru a ne apăra de rezultatele neascultării, El ne descopere principiile dreptății. Legea este exprimarea cugetării lui Dumnezeu; cînd este primită în Hristos ea devine cugetarea noastră. Ea ne înalță deasupra puterii naturale a dorințelor și tendințelor, deasupra ispitelor care ne duc la păcat. Dumnezeu dorește ca noi să fim fericiți și El ne-a dat preceptele legii pentru ca noi ascultînd de ele să avem bucurie. Cînd îngerii au cîntat la nașterea lui Isus:

„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte,

Și pace pe pămînt între oameni plăcuți Lui“,

ei declarau principiile legii pe care El venise s-o mărească și s-o onoreze.

Cînd s-a proclamat legea pe Sinai, Dumnezeu a făcut cunoscut oamenilor sfințenia caracterului Său, ca prin contrast,

ei să poată vedea păcătoșenia propriului lor caracter. Legea fusese dată pentru a-i convinge de păcat și a descoperi nevoia lor după un Mântuitor. Lucrul acesta se putea face atunci când principiile ei erau aplicate în inimă de Duhul Sfânt. Lucrul acesta încă trebuie să se facă. În viața lui Hristos sînt explicate principiile legii, și atunci cînd Duhul Sfânt al lui Dumnezeu atinge inima, atunci cînd lumina lui Hristos descopere oamenilor nevoia lor după sîngele Lui curățitor și după meritele Lui care dau îndreptățire, legea continuă a fi un mijloc care ne duce la Hristos ca noi să putem fi îndreptățiți prin credință. „Legea Domnului este desăvîrșită și înviorează sufletul“.

„Cîtă vreme nu va trece cerul și pămîntul“, a zis Isus, „nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din lege înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile“. Soarele care strălucește în ceruri, pămîntul solid pe care locuim, sînt martori din partea lui Dumnezeu că legea Lui este neschimbată și veșnică. Deși acestea ar putea să piară, preceptele Lui însă, nu. „Este mai lesne să treacă cerul și pămîntul decît să cadă o singură frîntură de slovă „din lege“. Sistemul simbolurilor care vesteau pe Isus ca Miel al lui Dumnezeu trebuia să fie desființat la moartea Lui; dar preceptele decalogului sînt tot așa de imutabile (de neschimbat), ca și tronul lui Dumnezeu.

Deoarece „legea Domnului este desăvîrșită“ orice îndepărtare de la ea trebuie să fie rea. Aceia care nu ascultă de poruncile lui Dumnezeu și învață pe alții să facă la fel, sînt condamnați de Hristos. Viața de ascultare a Mântuitorului a susținut pretențiile legii; El a

arătat că legea poate să fie ținută de oameni și a dovedit ce caracter excelent dezvoltă ascultarea. Toți aceia care ascultă ca și El, declară la fel că legea este „sfîntă, dreaptă și bună“. Pe de altă parte toți aceia care calcă poruncile lui Dumnezeu susțin pretențiile lui satana că legea e nedreaptă și că nu poate fi ținută. În felul acesta ei ajută la amăgirile marelui vrăjmaș și aruncă dezonoare asupra lui Dumnezeu. Ei sînt copiii celui rău care s-a răscolat cel dintîi împotriva legii lui Dumnezeu. A-i admite în cer ar însemna să aducă din nou elementele discordiei și revoltei acolo, și să primejduiască sericirea universului. Nici un om care de bunăvoie desconsideră un principiu al legii nu va intra în împărăția cerului.

Rabinii considerau că dreptatea lor le dă dreptul să intre în cer; dar Isus a spus că aceasta nu este îndestulătoare și nici nu are destul preț. Dreptatea fariseilor era formată din ceremonii externe și din o cunoaștere teoretică a adevărului. Rabinii pretindeau că sînt sfinți prin propriile lor eforturi de a

ține legea; dar lucrările lor despărțise dreptatea de religie. În timp ce erau foarte punctuali în ținerea formelor rituale, viața lor era imorală și ticăloșită. Așa zisa lor dreptate niciodată nu putea să intre în împărăția cerului.

Cea mai mare înșelăciune a minții omenești în zilele lui Hristos era că o simplă cunoaștere a adevărului constituie dreptatea. În tot ceea ce privește viața omenească s-a dovedit că o cunoaștere teoretică a adevărului nu este îndestulătoare pentru a salva sufletul. Ea nu produce roadele dreptății. Zelul pentru ceea ce se numește adevărul teologic este adeseori întovărășit de o ură față de adevărul curat care se manifestă în viață. Capitolele cele mai însemnate ale istoriei sînt întunecate de crimele săvîrșite de bigoții religioși. Fariseii pretindeau că sînt fii ai lui Abraam, și se lăudau că au în stăpînire cuvintele lui Dumnezeu; dar aceste avantaje nu i-au ferit de egoism, răutate, lăcomia după cîștig și fătărnicia cea mai josnică. Ei se considerau cei mai religioși oameni din lume, dar așa zisa lor dreptcredincioșie i-a făcut să răstignească pe Domnul mării.

Primejdia aceasta încă mai dăinuiește. Mulți se socotesc adevărați creștini pentru faptul că subscriu anumite crezuri teologice. Dar ei n-au adus adevărul în viața de toate zilele. Ei nu l-au crezut și nu l-au iubit; de aceea n-au primit puterea și harul care vin prin sfințirea adevărului. Oamenii pot să mărturisească credința lor în adevăr; dar dacă aceasta nu-i face să aibă o purtare sinceră, amabilă, răbdătoare, îndurătoare și cerească, ea este un blestem pentru cel care o

are și prin influența lui este un blestem și pentru lume.

Dreptatea vestită de Hristos este conformarea inimii și a vieții la voința descoperită a lui Dumnezeu. Oamenii păcătoși pot să devie drepti numai dacă au credință în Dumnezeu, și dacă păstrează o vie legătură cu El. Atunci adevărata evlavie va înălța gândurile și va înnobila viața. Atunci formele externe ale religiei sînt în acord cu puritatea lăuntrică, iar ceremoniile cerute de serviciul lui Dumnezeu nu sînt rituri fără rost ca ale fariseilor fățarnici.

Isus ia poruncile în parte și explică adîncimea și lărgimea cerințelor lor. În loc de a îndepărta o frîntură din puterea lor, El arată cît de larg cuprinzătoare sînt principiile lor și expune fatala greșeală a iudeilor în manifestarea lor, de pretinsă ascultare. El spuse că printr-un gând rău sau printr-o privire poftitoare, legea lui Dumnezeu este călcată. Acela care ia o cît de mică parte la nedreptate, înfrînge legea și degradează propria sa natură morală. Uciderea se găsește întii în minte. Acela care face loc urei în inimă își pune piciorul pe cărarea ucigătorului și darurile lui sînt o urîciune în fața lui Dumnezeu.

Iudeii cultivau un spirit de răzbunare. În ura lor față de Romani, ei rosteau cuvinte aspre și făceau plăcerea celui rău, manifestînd însușirile lui. În felul acesta ei se formau spre a săvîrși faptele grozave la care el i-a condus. În viața lor religioasă, a fariseilor, nu se găsea nimic care să îndemne neamurile la evlavie. Isus i-a îndemnat să nu se înșele singuri cu gândul că se puteau revolta în inima lor împotriva agresorilor

și să cultive dorința de răzbunare pentru relele lor.

Este adevărat, există o indignare îndreptățită și pentru urmașii lui Hristos, cînd ei văd că Dumnezeu este dezonorat și serviciul Lui este batjocorit; cînd văd pe cel nevinovat apăsat, sufletul lor este mișcat de o dreaptă indignare. O asemenea minie născută din sentimentele morale nu este păcat. Dar aceia care la o presupusă provocare se simt liberi să se dedea la minie, deschid inima pentru satana. Ura și vrăjmășia trebuie să fie izgonite din suflet dacă voim să fim în armonie cu cerul.

Mîntuitorul merge și mai departe. El zice: „Dacă-ți aduci darul la altar, și acolo ți-aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te de te împacă întii cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul“. Mulți sînt plini de zel în serviciile religioase și cu toate acestea între ei și frații lor sînt neînțelegeri pe care ar putea să le aplaneze. Dumnezeu cere de la ei să facă tot ce le stă în putere pentru a readuce armonia. Cît timp ei nu fac lucrul acesta, El nu poate primi serviciile lor. Datoria creștinilor în chestiuni de acestea este clar arătată.

Dumnezeu revarsă asupra tuturor binecuvîntărilor Sale. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti“. El este „bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi“. El ne invită să fim asemenea Lui. „Binecuvîntați pe cei ce vă blestemă“, zicea Isus; „faceți bine celor ce vă urăsc... ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri“. Acestea sînt principiile legii și ele sînt izvoarele legii.

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decît cel mai înalt gînd la care poate ajunge o minte omenească. „Fiți desăvîrșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit“. Porunca aceasta este o săgăduință. Planul de mîntuire urmărește întreaga noastră scăpare de sub puterea lui satana. Hristos îndepărtează totdeauna de la păcat sufletul zdrobit. El a venit să nimicească puterea celui rău și a luat măsuri ca Duhul Sfînt să fie dat oricărui suflet care se pocăiește, pentru a-l feri de păcat.

Lucrarea ispititorului nu urmează să fie socotită ca o scuză pentru vreun fapt rău. Satana jubilează cînd aude că ziii urmași ai lui Hristos aduc scuze pentru nedesăvîrșirea caracterului lor. Tocmai scuzele acestea conduc la păcat. Nu există scuză pentru păcat. Pentru fiecare copil pocăit și credincios al lui Dumnezeu este la îndemînă un caracter sfînt și o viață asemănătoare cu a lui Hristos.

Idealul caracterului creștin este asemănarea cu Hristos. După cum Fiul Omului a fost desăvîrșit în viața Sa, așa și urmașii Lui trebuie să fie desăvîrșiți în viața lor. În toate lucrurile Isus a fost făcut asemenea fraților Săi. El S-a făcut trup așa cum sîntem și noi. A fost flămînd, însetat și obosit. El a fost întărit prin hrană și înviorat prin somn. El a împărțit viața oamenilor și cu toate acestea a fost Fiul Nevinovat al lui Dumnezeu. El era Dumnezeu în carne. Caracterul Lui trebuie să fie caracterul nostru. Despre accia care cred în El Domnul zice: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor și ei îmi vor fi poporul Meu“.

Hristos este scara pe care a văzut-o Iacob avînd picioarele la pămînt și capătul de sus a_jungînd la poarta cerului, tocmai la pragul mării. Dacă cu o singură treaptă scara aceasta n-ar fi ajuns la pămînt am fi fost pierduți. Dar Hristos vine la noi acolo unde sîntem. El a luat natura noastră și a biruit, ca și noi luînd natura Lui să putem birui. Făcut „într-o fire asemănătoare cu păcatul“, El a trăit o viață lipsită de păcat. În timp ce prin dumnezeirea Sa stăpînește pe tronul cerului, prin natura Sa omenească vine la noi. El ne invită ca prin credință în El să ajungem la slava caracterului lui Dumnezeu. De aceea noi trebuie să fim desăvîrșiți după cum și Tatăl nostru „cel ceresc este desăvîrșit“.

Isus a arătat din ce constă dreptatea și a dovedit că Dumnezeu este izvorul ei. Acum S-a îndreptat către datoriile practice. În ce privește milostenia, rugăciunea și postul, a zis El, să nu se facă nimic pentru a atrage atenția sau a cîștiga lauda. Dați cu sinceritate pentru ajutorul săracilor și suferinzilor. La rugăciune sufletul să comunice cu Dumnezeu. În timp de post omul să nu meargă cu capul plecat și cu inima plină de gânduri egoiste. Inima unui fariseu este teren gol și neroditor în care nu poate să prospereze nici o sămînță de viață dumnezeiască. Numai acela care se predă fără rezervă lui Dumnezeu, li va servi în modul cel mai plăcut Lui, deoarece prin comuniunea cu Dumnezeu oamenii devin împreună lucrători cu El în a prezenta caracterul Său în omenire.

Serviciul făcut din sinceritatea inimii are o mare răsplată. „Tatăl tău care vede în ascuns, îți va răsplăti“. Prin viața pe

care o trăim prin harul lui Hristos se formează caracterul. In-susirile cele bune încep să se refacă în suflet. Atributele lui Hristos sînt dăruite și chipul

dumnezeesc începe să se arate. Chipul bărbaților și al femeilor care merg și lucrează cu Dumnezeu exprimă pacea cerească. Ei sînt înconjurați de atmosfera cerească. Pentru sufletele acestea împărăția lui Dumnezeu a început. Ei au bucuria lui Hristos; bucuria de a fi o binecuvîntare pentru omenire. Ei au onoarea de a fi primiți să servească pe Domnul; ei au primit răspunderea de a face lucrarea Lui în numele Lui.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni“. Noi nu putem servi pe Dumnezeu cu o inimă împărțită. Ea nu trebuie să fie ca o coloare împrăștiată ici și colo pe pînză, ci trebuie să acopere întreaga viață ca atunci cînd pînza ar fi fost afundată în vopsea, pînă cînd fiecare fir al țesăturii a prins o coloare adîncă și neștearsă.

„Dacă ochiul tău este sănătos tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău

este rău tot trupul tău va fi plin de întunerec“. Curățenia și statornicia în scopurile urmărite, sînt condițiile primirii luminii de la Dumnezeu. Acela care dorește să cunoască adevărul trebuie să fie gata să primească tot ce descopere El. El nu poate face nici un compromis cu rătăcirea. Dacă cineva este nestatornic și nehotărît în ceea ce privește adevărul, va alege întunerecul rătăcirii și al amăgirii satanice.

Metodele lumesti și principiile neabătute ale dreptății se contopesc, pe nesimțite, cum fac colorile din curcubeu. Între cele două, veșnicul Dumnezeu a tras o linie groasă și clară. Asemănarea cu Hristos se deosebește tot așa de mult de asemănarea cu satana, cum miezul zilei este în contrast cu miezul nopții. Și numai aceia care trăiesc viața lui Hristos sînt conlucrătorii Lui. Dacă se cultivă în suflet un păcat sau dacă se păstrează în viață un obicei rău, întreaga ființă este molipsită. Omul devine o unealtă a nedreptății.

Toți aceia care au ales să servească pe Dumnezeu, trebuie să trăiască în grija Lui. Hristos a arătat păsările care zboară pe cer și florile de pe cîmp și a cerut ascultătorilor Săi să se gîndească la aceste obiecte ale creației lui Dumnezeu. „Nu sînteti voi cu mult mai de preț decît ele?“ a zis El. Măsura grijei dumnezeiești față de un obiect oarecare este proporțională cu treapta pe care o ocupă în scara viețuitoarelor acea ființă. Providența divină are grijă de mica vrabie cenușie. Florile de pe cîmp, iarba care acopere pămîntul ca un covor, au parte de atenția și grija Tatălui nostru ceresc. Marele Artist S-a gîndit la crini, făcîndu-i așa de strălucitori încît umbresc cu

frumusețea lor slava lui Solomon. Cu cât mai mult Se îngrijește El de om care este chipul și slava lui Dumnezeu. El doarește ca fiii Săi să dea pe față un caracter asemănător cu al Său. După cum raza soarelui dă florilor colorile delicate și variate, așa și Dumnezeu dă sufletului din frumusețea propriului Său caracter.

Toți aceia care aleg împărăția iubirii, dreptății și păcii lui Hristos, punând interesele ei mai pe sus de toate, sînt legați de lumea de sus și ei primesc orice binecuvîntare de care au nevoie în această viață. În cartea providenței dumnezeiești, în volumul vieții, avem fiecare cîte o pagină. Pagina aceasta cuprinde amănuntele vieții noastre; pînă și firele de păr din cap ne sînt numărate. Niciodată nu dispar din mintea lui Dumnezeu fiii Săi.

„Nu vă îngrijorați dar de ziua de mîine“. Noi trebuie să urmăm pe Hristos în fiecare zi. Dumnezeu nu dă ajutor pentru ziua de mîine. Dumnezeu nu dă fiilor Săi toate îndrumările

pentru călătoria vieții odată, ca să nu-și piardă cumpătul. El le spune numai cît pot ei să țină minte și să facă. Puterea și înțelepciunea dată sînt numai pentru lucrurile actuale. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea“, — pentru ziua de astăzi, — „s-o ceară de la Dumnezeu care dă tuturor cu mîină largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată“.

„Nu judecați ca să nu fiți judecați“. Nu vă considerați mai buni ca alții, și nu vă așezați ca judecător. Pentru motivul că nu poți să deosebești motivele ești incapabil de a judeca pe altul. Criticîndu-l pe el aduci o sentință asupra propriei tale persoane; deoarece arăți că ești tovarăș cu satana, pîrîtorul fraților. Domnul zice: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sînteți în credință“. Aceasta e lucrarea noastră. „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați“.

Pomul cel bun face roade bune. Dacă fructul este fără gust și fără valoare, pomul este rău. Tot așa și fructul adus în viață dovedește în ce stare se

găsește inima și cît de deosebit, caracterul. Faptele bune nu pot să plătească mîntuirea, dar ele sînt o dovadă pentru credința care lucrează prin iubire și curăță sufletul. Și cu toate că răsplata e revărsată nu pentru meritele noastre, totuși va fi în proporție cu lucrarea săvîrșită prin harul lui Hristos.

În felul acesta Hristos arată principiul împărăției Sale, regula cea mai de seamă pentru purtarea în viață. Pentru a face ca învățătura să se imprime și mai bine. El adaugă o ilustrație. Nu e de ajuns, zice El, să auziți cuvintele Mele. Prin ascultare trebuie să le faceți o temelie pentru caracterul vostru. Principiile acestea ce Eu v-am dat, vor rămîne. Primiți-Mă, clădiți pe cuvintele Mele.

„De aceea pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stîncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vînturile, și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stîncă“.

DIVINITATEA LUI HRISTOS

Credința noastră în divinitatea și preexistența din veșnicie a lui Hristos, a doua Persoană a Dumnezeirii, este redată în crezul fundamental al Denominațiunii A.Z.S. în următoarele cuvinte: Domul Isus Hristos este Dumnezeu adevărat, fiind de aceeași natură și ființă ca și veșnicul Tată. Păstrînd firea Sa dumnezeiască, El luă firea omenească, trăi pe pămînt ca om, lăsîndu-ne prin viața Sa, pildă de trăire a principiilor dreptății, dovedi legătura Sa cu Dumnezeu prin minuni puternice, muri pe cruce pentru păcatele noastre, învie din morți, Se înalță la cer și șade la dreapta Tatălui, unde mijlocește pentru noi. Ioan 17,5,24; 16,28—30; Prov. 8,22—30; Ioan 1,1—14; Ebr. 2,9—18; 8,1,2; 4,14—16; 7,25.

Scriind în această privință, serva Domnului spune:

„Era necesar ca Mîntuitorul nostru să vină de la Dumnezeu pentru ca să cîștige pe oameni înapoi la Dumnezeu. Nici un om nu poate să vină la Dumnezeu decît prin Acela care a venit de la Dumnezeu“. „Cînd a venit în lumea aceasta a lăsat la o parte chipul lui Dumnezeu. El a înveșmîntat dumnezeirea Sa cu natura omenească... Hristos a venit din cer pe pămînt pentru ca noi prin El să putem merge de la pămînt la cer... El care avea în cer un corp spiritual, a luat pe pămînt un corp fireesc, pentru ca noi care avem trupuri firești să putem merge la cer cu trupuri spirituale la a doua Lui venire“.

„Din zilele veșniciei Domnul Isus Hristos a fost una cu Tatăl; El era 'Chipul lui Dumnezeu', chipul măreției și slavei Lui, 'strălucirea în afară a slavei Lui'. El a venit în lumea noastră tocmai pentru a face cunoscut această slavă. El a venit în lumea aceasta întunecată de păcat pentru a face să se arate lumina iubirii lui Dumnezeu, — pentru a fi 'Dumnezeu cu noi'. De aceea și fusese prorocit despre El: 'Numele Lui va fi Emanuel'“.

„Hristos, Cuvîntul, Singurul născut al lui Dumnezeu, era una cu veșnicul Tată — una în fire, în caracter, în scop — Singura Ființă care putea să intre în toate sfaturile și planurile lui Dumnezeu. 'Îl vor numi Minunat, Sfătui-

tor, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii'. Is. 9,6. 'A cărui obîrșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei'“. Mica 5,2.

„Hristos nu încetase de a fi Dumnezeu atunci cînd a devenit om. Cu toate că S-a umilit pînă la natura omenească, El posedă încă Dumnezeirea. Numai Hristos putea să reprezinte pe Tatăl între oameni, și această reprezentare ucenicii au avut privilegiul de a o privi timp de peste trei ani“.

„Petru a zis: 'Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu'. El nu mai aștepta să vadă cum onorurile încoronează pe Domnul său, ci L-a primit în umilînța Lui... Isus răspunse lui Petru și îi zise: 'Fericit ești tu, Simone, fiu al lui Iona; deoarece nu carnea și sîngele (ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în cer'“.

„Convingerea noastră despre dumnezeirea lui Hristos se întemeiază nu numai pe pasagiul biblic care susține lucrul acesta, dar și pe întreaga impresie ce El a lăsat asupra omînririi... Amîndouă lanțurile de dovezi sînt puternice; iar cînd sînt răsucite laolaltă formează o coardă care nu se poate rupe... Impresia pe care a lăsat-o Isus asupra lumii dă dovadă independentă despre dumnezeirea Lui, și se poate că pentru multe minți aceasta este și cea mai concludentă dintre toate dovezile“.

„Iudeii niciodată mai înainte nu auziseră asemenea cuvinte de pe buze omenești, și o influență convingătoare se lăsă asupra lor; părea că dumnezeirea străbătea prin omenescul Său, cînd Isus zise: 'Eu și Tatăl sîntem una'. Cuvintele lui Hristos erau pline de un înțeles adînc cînd le arăta pretenția că El și Tatăl erau din aceeași natură, și posedau aceleași calități“.

„Fiul lui Dumnezeu era Suveranul recunoscut al cerului una în putere și autoritate cu Tatăl“.

„Ca să mîntuiască pe călcătorul legii lui Dumnezeu, Hristos Cel una cu Tatăl a venit să trăiască în fața oamenilor, ca ei să cunoască ce înseamnă a avea cerul în inimile lor. El a

ilustrat cum trebuie să fie omul ca să se învrednicească de prețioasa favoarea a acelei vieți care se măsoară cu viața lui Dumnezeu“.

„Singura cale prin care neamul decăzut putea fi restatornicit, era prin dăruirea Fiului Său, una cu El, posedând calitățile lui Dumnezeu. Deși înălțat atât de sus, Hristos a consimțit să primească firea omenească, ca să poată lucra în favoarea omului și să împace pe Dumnezeu cu omul neascultător. Când omul n-a mai ascultat de Dumnezeu, Hristos a mijlocit cu meritele Sale în favoarea lui și a devenit Înlocuitorul și Garantul omului. El a întreprins bătălia cu puterile întunecului în favoarea omului și a reușit să învingă pe vrăjmașul sufletelor noastre, prezentînd omului paharul mîntuirii“.

„Lumea a fost făcută prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El“. Dacă Hristos a făcut toate lucrurile, a existat înaintea tuturor lucrurilor. Cuvintele rostite în legătură cu aceasta sînt atât de hotărîtoare încît nimeni nu are nevoie să rămînă în îndoială. Hristos era Dumnezeu în natură, în cel mai înalt sens. El era cu Dumnezeu din toată veșnicia, Dumnezeu mai presus de toți și veșnic binecuvîntat“.

„Este lumină și glorie în adevărul că Hristos era una cu Tatăl înainte ca temeliile lumii să fi fost puse. Aceasta este lumina care strălucește într-un loc întunecos, dîndu-i splendoare divină și glorie originală. Acest adevăr infinit de tainic în sine, explică alte taine și adevăruri care nu pot fi explicate altfel, în timp ce el însuși este învăluit într-o lumină de neapropiat și de neînțeleas“.

„Dumnezeu a invitat oștirile cerești înaintea Sa, pentru ca în prezența lor, El să poată arăta adevărata poziție a Fiului Său și legăturile pe care El le are cu toate ființele create. Fiul lui Dumnezeu a șezut pe tronul Tatălui, și gloria Celui Veșnic, a Celui ce există prin Sine Însuși, a cuprins pe amîndoi“.

„Oricît de mult ar iubi un păstor oile Sale, El iubește mai mult pe fiii și ficele Sale. Isus este nu numai Păstorul nostru, El este și Părintele veșnic al nostru. El zice: 'Eu îmi cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl'. Ce sublimă declarație! Singurul Fiu născut, Acela care este la sînul Tatălui, este Acela despre care Dumnezeu a declarat că este „Omul care îmi este Tovarăș“. Comuniunea care este între El și veșnicul Dumnezeu este luată ca model pentru a arăta comuniunea între Hristos și copiii Săi de pe pămînt“.

„Căutînd să dea și mai departe o adevărată îndrumare credinței Martei, Isus zice: 'Eu sînt Învierea și Viața'. În Hristos este viața însăși, neîmprumutată, neluată de la altul. 'Cine are pe Fiul are viața'. Dumnezeirea lui Hristos este o asigurare pentru credincios că va avea viața veșnică“.

Vorbînd toate acestea înaintea iudeilor, „asupra mării adunări s-a lăsat tăcerea. Numele lui Dumnezeu descoperit lui Moise ca să exprime ideia eternei prezente, fusese pretins ca fiind și al Său de către acest Învățător galileean. El Se anunțase pe Sine că este Cel ce există prin Sine Însuși, Cel ce fusese făgăduiuit lui Israel, a Cărui obîrșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei“.

„Răscumpărătorul omenirii era legat cu Dumnezeu. Autoritatea Sa era ca și autoritatea lui Dumnezeu. El a declarat că nu are o existență separată de a Tatălui. Puterea cu care vorbea și minunile pe care le săvîrșea erau chiar ale Lui și totuși ne asigură că El și Tatăl sînt una“.

„Iehova Cel Veșnic, existent prin Sine Însuși, Cel necreiat, El Însuși izvorul și Sustinătorul tuturor, este singurul în drept să primească adorarea și închinarea supremă“.

„Iehova este numele dat lui Hristos. 'Iată, Dumnezeu este mîntuirea mea', — scrie profetul Isaia, — 'voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; căci Iehova Domnul este tîria mea și pricina laudelor mele și El m-a mîntuit'. 'De aceea cu bucurie veți scoate apă din izvoarele mîntuirii și veți zice în ziua aceea: 'Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui, printre popoare mării — Numelui Lui'. 'În ziua aceea se va cînta următoarea cîntare în țara lui Iuda: 'Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mîntuirea ca ziduri și întărituri'. 'Deschideți porțile ca să intre neamul cel neprihănit și credincios. Celui cu inima tare, Tu-i cheazăluești pacea; da, pacea căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul este stîncă veacurilor“.

„Înainte de a intra păcatul între îngeri, Hristos-Cuvîntul, Singurul Născut al lui Dumnezeu, era una cu veșnicul Tatăl, — una în natură, în caracter și în scop, — singura Ființă din întregul univers care putea să intre în toate sfaturile și planurile lui Dumnezeu. Prin Hristos, Tatăl a lucrat la creierea tuturor ființelor cerești.

(continuare la pag. 16)

Din moarte la viață

Sfânta Scriptură prezintă pe cineva care stăruiește în păcat, ca fiind în moarte. Astfel, apostolul Pavel scrie în Efes. 2, 1, referitor la starea credincioșilor, înainte de a fi venit la pocăință: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre”. Starea aceasta este o stare grea și apăsătoare pentru sufletul omenesc. Psalmistul David o descrie astfel în Ps. 32, 3-5: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necumate. Căci zi și noaptea mîna Ta apăsă asupra mea; mi se uscă vîgă cum se usucă pămîntul de seceta verii. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-ai ascuns fărădelegea. Am zis: Ți-mi voi mărturisi Domnului fărădelegiile! Și Tu ai iertat vina păcatului meu”.

Cineva a descris în următoarele cuvinte foarte ilustrative stările apăsătoare ale păcatului: „O, păcat, ce blestem ai adus asupra noastră! Tu ai pus un zid de despărțire între noi și Dumnezeu. Cu sufletul respirației reci care ne înșfioară tu ai stins bucuria din căminul nostru, tu ai dezarcordat coardele harfei noastre, aducînd dizonanță în lumea noastră; tu ai scoțat sabia din teacă și ai scîldat-o în sîngele oamenilor; tu ai săpat orice mormînt în pămînt, în pămîntul nostru frumos; dacă n-ai fi fost tu, cuvintele văduvă, orfan, lacrimi, oftat, suferință și moarte ne-ar fi acum necunoscute; fără tine

inimile noastre n-ar simți durerea; iar bucuria noastră ar fi neturburată ca fericirea cerului”.

Apostolul Pavel arată, mai departe, în Epistola către Efesenii 2, 4, 5, că este speranță de scăpare din această situație îngrozitoare, zicînd: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sinteți mințuiți)”.

Domnul Hristos, în memorabila conversație cu Nicodem, raportată în Evanghelia lui Ioan cap. 3, arată calea pentru realizarea acestei puternice dorinți a oamenilor, adică scăparea de moarte și cîștigarea vieții veșnice. Domnul zice: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. v. 3. 5 u.p. Spre a se naște din nou, pentru Împărăția lui Dumnezeu, omul trebuie mai întîi să moară față de păcat. Iată cum descrie apostolul Pavel această idee: „Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” Rom. 6, 2. „Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Colos. 3, 3.

Nașterea din nou este o înviere din moarte. Dumnezeu lucrează asupra aceluia care îi deschid inima și îl primesc într-însa. El nu poate să facă nimic fără conlucrarea omului. Omul trebuie să fie gata de a lăsa pe Dumnezeu să lucreze în el, și el trebuie să dea pe față acest lucru prin manifestarea în viața zilnică a:

CREDINȚEI

Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută”. Ebrei 11, 6.

Credinciosul trebuie să creadă: întîi, că Dumnezeu există, și apoi, că Dumnezeu ascultă rugăciunile.

CĂINȚEI ȘI POCĂINȚEI

Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremea de înviere”. Fapte 3, 19. Pocăința este hotărîrea de a lepăda păcatul. Ea ne face voioși să îngăduim lui Dumnezeu să îndepărteze din viața noastră păcatele favorite. Numai așa poate să fie distrus păcatul. O adevărată înviere din partea Domnului poate să aibă loc numai atunci cînd omul se căiește cu adevărat. Domnul este Singurul care poate să ne dea o inimă dispusă a se căi de trecutul ei și a lucra în vederea unei radicale schimbări. Căința noastră trebuie să fie de origine divină. Dumnezeu este izvorul unei astfel de căințe, pe care o dobîndim prin rugăciune.

„Adevărat vă spun, că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu, și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor”.

Mat. 18, 3. Răsplata unei credințe primită în urma căinței este pocăința. Acel care se pocăiește își însușește caracterul lui Hristos. Hristos va locui în cel pocăit și va pune stăpânire pe el. El devine o făptură nouă. Spurgeon a zis: „Dacă Dumnezeu ar vorbi către cascada Niagara și i-ar porunci să se oprească îndată din drumul ei, aceasta ar fi numai o manifestare foarte restrânsă a puterii lui Dumnezeu, în comparație cu aceea de a subordona voința încăpăținată a omului, ascultării de Dumnezeu“.

Cineva a dus o viață ușuratică pînă a găsit pe Dumnezeu. El se hotărî să o rupă cu trecutul începînd o viață curată. Acesta este unul dintre semnele pocăinței. Pentru cîteva zile el își ocoli prietenii, care i-au simțit lipsa. O prietenă l-a invitat împreună cu alți prieteni să petreacă o seară plăcută împreună. El nu răspunse, rămînd indiferent față de invitație. „Sper că nu m-ai uitat. Nu mă cunoști?“ întrebă fata. „Te cunosc“, răspunse acesta, „dar eu nu mai sînt cel vechi, ci mă lupt să trăiesc o viață nouă“.

Dacă în lumea aceasta se poate vorbi despre o înmormîntare plăcută, atunci aceasta este înmormîntarea omului vechi, a păcatului. Clișa cea mai plăcută este apariția omului cel nou în Hristos. Venind împropățați de la Hristos, purtînd pe frunte roua cerului, credincioșii renăscuți contribuiesc la proslăvirea lui Dumnezeu și la propășirea semenilor lor. Apoi urmează:

BOTEZUL

Cine va crede și se va boteza va fi mîntuit“. Marcu 16,16 p.p. Botezul este dovada exterioară a unei curățenii lă-

untrice. El este sigiliul unei vieți pocăite. Prin botez credinciosul este pus în cunoștință că lăuntric s-a îndreptat spre Hristos. „Și acum ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul și fii spălat de păcatele tale, chemînd numele Domnului“. Fapte 22,16. Toate acestea fiind posibile prin manifestarea din partea noastră a unui spirit de

ASCULTARE

Voi sînteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu“. „Dacă sădiți un pom bun, va face roade bune; dacă sădiți un pom rău și rodul lui va fi rău. Căci pomul se cunoaște după rodul lui“. Mat. 12,33. Faptele bune pentru un om bun, sînt tot așa de naturale cum sînt fructele bune pentru un pom bun. Una este urmarea celeilalte. În urma nașterii din nou urmează mereu o continuă reformare în viața celui credincios.

VEGHERE ȘI RUGĂCIUNE.

Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită. Duhul este plin de rîvnă, dar carnea este neputincioasă“. Mat. 26,41. Slăbiciunea cărnii este ceea ce ne face să ne ocupăm zilnic de mîntuirea sufletului nostru. Cuvîntul „vegheați“ arată că noi trebuie să fim cu mare băgare de seamă față de ispititorul vicelan care vrea să ne ducă pe drumul pierzării. Avînd în vedere slăbiciunile noastre este bine să nu înaintăm pînă la marginea terenului oprit, sub pretextul că ne considerăm destul de tari pentru a rezista acestor vrăji. Adeseori astfel de persoane, încredute în puterea lor, crezînd că nu li se poate

întîmpla nimic, cad victimă ca urmare a încumetării lor.

Dar numai vegherea nu ajută. Cuvintele „rugați-vă“ nu au fost adăugate la voia întîmplării. Cu ajutorul rugăciunii sufletul se îndreaptă spre cele de sus și primește putere divină. O astfel de legătură prin rugăciune nu trebuie să o păstrăm numai pentru vreme de nevoie. Cel ce se roagă, se poate apăra mai bine contra ispitelor. Numai așa omul se poate pregăti pentru atacurile lui Satana, care vin cu atîta siguranță ca noaptea în urma zilei. „Obişnuința de a ne ruga“ ne este recomandată de cer. În clipele de nevoie rugăciunea este o ocrotire sigură.

Mulți credincioși au cultivat obiceiul de a se ruga. Într-o zi cînd un predicator cu fiul său se plimbau împreună, fiul observă cum buzele tatălui său se mișcară. „Tată“, întrebă el, „Ce spui? Cu cine vorbești?“ „Fiul meu“, răspunse tatăl, „oare nu poate vorbi omul cu Creatorul său și în taină?“

Toți oamenii își iau într-o zi, rămas bun de la viață. Și la sfîrșitul vieții noastre firești, ru-dele și prietenii noștri ne plîng. Un lucru e sigur: tînar sau bătrîn toți trebuie să adoarmă somnul morții, — afară de cei ce vor fi în viață la venirea Domnului. Gîndul acesta ne întristează. De aceea, trebuie să fim mereu pregătiți, în primul rînd, pentru că moartea nu-și anunță venirea ei, și în al doilea rînd, pentru că prin aceasta, viața s-a încheiat. După moarte omul nu are nici o posibilitate de a îndrepta ceea ce a greșit. Dar privind toate acestea prin prisma speranței și făgăduinței cerești, n-ar trebui să fim îngrijorați. Noi putem duce în Hristos o viață de biruință; acesta este

rostul vieții. Astfel vom fi pregătiți pentru a face parte fie dintre cei ce nu vor gusta moartea și vor fi transformați, fie dintre cei ce vor adormi în Hristos, pentru a învia prin Hristos.

Omul care este mort față de păcat și care își răstignește zilnic firea sa, este viu prin Hris-

tos spre o viață mai bună și mai fericită.

Ascultați ce zice Mîntuitorul: „Eu sînt învierea și viața“. Ūrei să trăiești? Ūrei să pășești din moarte la viață? Ūrei să calci biruitor peste prăpastia multimilenară a mormîntului? Atunci primește pe Domnul Hristos, trăiește viața

Lui și lumina care strălucește pe fața Lui, te va lumina veșnic, căci Domnul zice: „nimeni nu te va smulge din mîna Mea“; pentru că toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt“. Primindu-L pe El, prin credință, în sufletele noastre, pășim biruitori din MOARTE LA VIAȚĂ.

Unități de măsură din vechime

HOMERUL — Homerul — Lev. 27,16; Ez. 45,11.13.14; Osea 3,2 — (sensul etimologic al cuvîntului, arată greutatea pe care o poate duce un asin), este cea mai mare măsură de capacitate pentru grîu și materii uscate, cum și pentru lichide. După afirmațiile scriitorilor antici, Homerul, numit de asemenea Kor — este echivalent cu 400 de litri (345—405 litri). Cei mai mulți comentatori se pronunță pentru 364,4 l.

Solomon livra în fiecare an 20.000 de Kori sau Homeri de grîu lui Hiram, regele Tirului, iar pentru consumul curții lui, avea zilnic nevoie de 30 de Kori de floare de făină și 60 de Kori de făină obișnuită (1 Regi 4,22).

BAT — măsură de capacitate pentru lichide (apă, vin, ulei), avînd probabil 36, 44 litri — 1 Regi 7,26-38; 2 Cor. 2,10; Is. 5,10; etc.

Un bat este egal cu 6 hini; 10 bați, egal cu 1 Kor sau Homer. Batu corespunde unei ese și în general cu o vadră grecească. (Ioan 2,6).

EFA — măsură obișnuită de capacitate, pentru solide, materiale uscate, efa (Lev. 19,36; Deut. 25,14; Jud. 6,19; Rut 2,17; Amos 8,5;

Mica 6,10; Zah. 5,7) este a zecea parte dintr-un homer. Ea reprezintă o capacitate de aproximativ 36—40 litri, socotind după măsurile de capacitate echivalente, date, de scriitorii antichității.

HIN — Hinul, este o măsură de capacitate pentru lichide (Ex. 29,40; Lev. 19,36; 23,13; Num. 15,4; Ez. 4,11), este a șasea parte dintr-un BAT. El se împarte în două, trei, patru, șase, și are 6—6,75 de litri, după calculele date de scriitorii antichității; în general, hinul este echivalent cu 6,074 litri.

OMERUL — Omerul — Ex. 16,16.22.32.33.36 — a nu se confunda cu homerul — este o măsură de capacitate pentru materiile uscate. Este de asemenea numit și „Issâso (adică a zecea parte) și este echivalent cu a zecea parte dintr-o esă, avînd o capacitate de 3,64—4,04 litri. Cuvîntul „omer“ sensul lui etimologic, indica la început un snop, apoi, prin extensiune, cantitatea de grîu produsă de un snop.

Este amintită în cap. 16 din Exod.

STRUIGURII

FORMEAZĂ SÎNGE NOU

Insușirile vindecătoare ale strugurilor sînt cunoscute omenirii încă de demult și au fost cîntate cu entuziasm de nenumărați poeți ai tuturor popoarelor și în toate timpurile.

Vița de vie (*vitis vinifera*) face parte din familia vitaceelor. Ca loc de origine al viței de vie sînt considerate țările Caucazului. Acolo, cultivarea viței este și acum deosebit de răspîndită și atinge dimensiuni deosebite, ajungînd cîteodată să fie un adevărat copac.

Tufa de viță se ține solid legată cu ajutorul cîrceilor ei, dă naștere la ramuri lungi, dar și la unele scurte, care ies din încheietura frunzelor. Aceste ramuri mor în cea mai mare parte, toamna.

Vița de vie este foarte vivace (durează mulți ani).

Il prieste în zona temperată numai în anumite condițiuni, care se referă la climă și la structura solului.

Înflorește în luna Iunie.

La analiza chimică a substanțelor active și componente ale sucului de struguri, s-a găsit: apă 72,92%, albumină 0,38%, zahăr 23,51%, alți hidrați de carbon, 2,23%, tartru 0,52%, acid tartric 0,29%, alți acizi 0,29%, substanțe minerale 0,56%.

Valoarea calorică este scăzută. 100 gr. struguri furnizează doar 79 calorii. Nici conținutul în vitamine nu este prea însemnat.

MODUL DE ACȚIUNE ȘI ÎNTREBUINȚAREA

Utilizarea strugurilor este foarte multilaterală. Ei nu se întrebuintează numai pentru face-rea mustului și a vinului. Utilizarea strugurilor de masă în timpul toamnei capătă o însemnătate din ce în ce mai mare.

Mustul dulce din struguri face parte, de mult, din cura de struguri curățitoare a sîngelui.

Din sîmburi se extrage prin presare, ulei, iar din rezidurile de la presare se fabrică oțet de vin, și altele. Stafidele, sultaninele și boabele de struguri, se obțin prin uscarea strugurilor.

Puterile vindecătoare ale strugurilor sînt cunoscute omenirii de mult timp. Sucul de struguri realizat prin presarea de struguri proaspeți face posibilă astăzi realizarea unei cure de struguri în oricare anotimp al anului. Dar, înainte de toate trebuie să fim lămuriți cu privire la scopul care poate fi atins prin cura de struguri.

O regulă de cură general-valabilă nu există de fapt, dar se pot totuși trasa anumite reguli fundamentale pentru consumarea strugurilor proaspeți sau uscați în scopuri de sănătate. Cine consumă cîțiva struguri de desert ocazional, ca delicatose, bineînțeles că nu se va putea bucura de binefacerile unei cure de struguri, și nu va putea simți eficacitatea ei.

Dar, nici cantitatea singură nu este hotărîtoare. Este vorba de consumarea strugurilor în așa fel încît valoarea lor cu privire la sănătate să fie cît mai bine utilizată. Strugurii pentru cură nu trebuie consumați cojiți și fără sîmburi, ci integrali, deci și cu coajă și cu sîmburi. Asupra acestui lucru atragem atenția în mod deosebit dacă este vorba de o cură în vederea regulării funcțiunii intestinale. Căci, tocmai substanțele mai grosolane ale cojii și sîmburilor — pe care le aruncăm de obicei cu plăcere — tocmai ele excită intestinul.

În cura de struguri se întrebuintează numai struguri frumoși coși, boabe nevătămate. Boabele trebuie bine îmbucățite cu dinții, salvate din belșug, căci pe această cale stomacul este îmbogățit cu secreții care sînt necesare digestiei, respectiv noi îi facem o muncă premergătoare care îi este utilă.

Unii oameni resimt o vie neplăcere la gîndul că ar trebui să înghită și sîmburii de la struguri, deoarece ei au auzit de peritiflite (inflamații ale intestinului gros) care ar fi cauzate — zice-se — de sîmburi nedigerati (nedigerabili). Dar orice medic știe — și este cazul să știe fiecare om acest lucru — că inflamațiile intestinului gros au cu totul alte cauze.

Bineînțeles boabele de struguri trebuie să fie bine spălate și curățate de fire de nisip, de fire de pînză de păianjen și de orice alte impurități, tocmai din cauză că sînt întrebuintați

la combaterea acțiunii dăunătoare a diferitelor substanțe toxice.

Oamenii care au gura sau dinții sensibili au de asemenea o oarecare reținere când este vorba de consumarea de struguri proaspeți. Ei ar fi ajutați dacă s-ar obișnui ca să mestece boabele în gură împreună cu o bucată de pâine. În acest fel secreția salivară va fi mărită în mod esențial prin bucată de pâine.

Persoanelor mai în vârstă sau celor cu organe digestive mai slabe li se recomandă mai curînd cura de SUC de struguri. Fie cu struguri proaspeți presăți, sau cu must dulce de struguri (suc presat din fructe proaspete, fără vreun adaus pentru conservare, sterilizat (liberat de germeni) cu ajutorul filtrului sau prin încălzire moderată).

Valoarea strugurilor proaspeți în ce privește sănătatea, se adevărește — așa cum a arătat și demonstrat și Kneipp în diferite feluri — în cure de curățire a sîngelui, în vederea unei înnoiri umorale, pentru evitarea decăderii fizice generale, în anemie, și în toate fazele de convalescență.

Însfîrșit, va prezenta interes să amintim că sucii de struguri este un remediu excelent împotriva îngrășării și — oricît de straniu ar suna — aduce servicii importante și la cure

de îngrășare și de supraalimentație. Această acțiune în două domenii contradictorii, arată că cura de struguri are aspecte paradoxale și numai la întrebuițare individuală va avea urmările dorite.

Nu e suficient să se aleagă o formă de cură mai ușoară sau mai severă spre a realiza efecte diferite. Întrucît colaborează o serie întregă de factori, așa cum am mai spus, nici măcar cu cea mai mare bunăvoință nu se poate stabili o normă unică pentru cura de struguri.

Din cele spuse rezultă că în vederea curei individuale este necesar să cerem indicații medicului.

Cura de struguri în vederea tratării de boli ale stomacului, ficatului, intestinului și a aparatului circulator, se bucură astăzi de o prețuire generală și aceasta pe bună dreptate.

O serie de locuri de cură, dispun de mari constatări, pe care în măsura posibilităților, le-am putea utiliza și spre folosul nostru.

În așa numitele „zile de struguri“ se consumă — cu excluderea oricărei alte hrane — de la 0,500 kg.—1,500 kg. de struguri buni, coșți, sau 1—1½ litru suc de struguri (suc de struguri proaspeți presat sau must dulce de struguri). La astfel de cure, hrana devine un adevărat remediu medical.

Realizări

și după vîrsta de 70 de ani

— La vîrsta de 74 de ani, Kant a scris: *Antropologia, Metafizica, Etica...*

— Tintoretto, pictează la 74 de ani marea sa operă „Paradisul“.

— Goethe, termină la etatea de 80 de ani *Faust*.

— Tițian pictează la etatea de 98 de ani, *Bătălia de la Lepanto*.

— Lamark, la vîrsta de 78 de ani, termină marea sa operă zoologică „Istoria nevertebratelor“.

— Cato, la etatea de 80 de ani, începe să studieze greaca.

— La 74 de ani, Verdi compune „Othello“ capodopera sa, la 80 de ani, *Falstaf*, la 85 de ani, faimosul *Ave Maria, Stabat Mater și Te Deum*.

Cunoștințe biblice

„AREOPAG“ (COLINELE LUI MARTE)

Areopagul, era situat pe o stîncă abruptă, în partea de Est a Acropolei, la Atena și unde se întrunea în aer liber, un tribunal de care istoria ne amintește ca datînd din timpurile cele mai vechi ale Greciei. Acest loc există și astăzi cu scările și scaunele lui tăiate deasemenea în stîncă.

Deposedatî de atribuțiunile lor publice în epoca lui Pericle, judecătorii Areopagului, au păstrat dreptul de a veghea la paza legilor, la păstrarea datinilor, a religiei și să se îngrijească de educația publică.

Sf. Apostol Pavel, după ce a vorbit în „Agora“ (piața publică) a fost dus în fața Areopagului, nu atît de mult pentru a fi judecat, cît pentru ca celebrul tribunal să asculte discursul său cu privire la „Un Dumnezeu necunoscut“. (Fapte 17, 19-33).

După renaștere, mulți autori au susținut că Apostolul nu a fost dus pe coline (la Areopag) unde judecătorii se adunau numai în mod excepțional pe timpul lui, ci la Poarta Regală (în vecinătatea aceleiași — Agora —) unde membrii Areopagului țineau adunările lor obișnuite. Este deasemenea posibil că Apostolul Pavel nu a compărut deloc în fața acestui tribunal, ci că auditoriul lui, a urcat pur și simplu colinele Areopagului, pentru a putea să se întrefină mai liber cu apostolul, departe de zgomotul pieței publice

„UN DRUM ÎN ZIUA SABATULUI“

Expresia „un drum în ziua Sabatului“, arată distanța care era îngăduită Iudeilor să o parcurgă în ziua Sabatului, în afară de locuința lor. Astfel, muntele Măslimilor este situat la o distanță de „un drum în ziua Sabatului“ de Ierusalim. Fapte 1, 12.

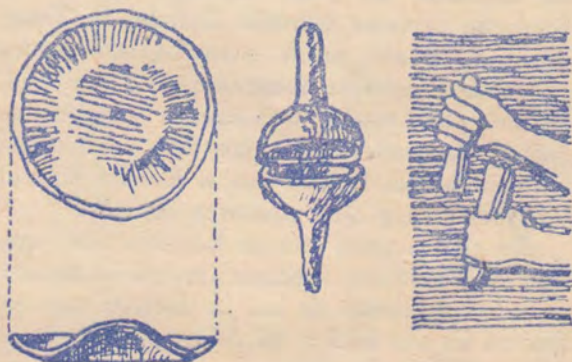
Deci, care este lungimea exactă? Dacă unii Rabini vorbeau de 3 distanțe diferite, după persoane și împrejurări, lungime medie de 2000 coși (un cot 0,50 m) adică aproximativ, cam 1000 metri sau 1 km., a fost în cele din urmă adoptată.

Dar exista diferite mijloace, fără a forța litera legii, de a răsturna această prescripție, care deja modifica legea (Ex. 16, 29) ce era ostilă tuturor deplasărilor în ziua Sabatului.

Un iudeu care dorea să parcurgă în ziua de odihnă (Sabatul) mai mult de 2000 de coși într-o călătorie, era suficient să depună alimente undeva pe parcursul acestei distanțe, înainte de începerea Sabatului. Lucrul acesta făcea ca exact în acel loc, să-și creeze un nou domiciliu, iar în ziua Saba-

tului, el putea să meargă nu numai de la domiciliul său real la cel fictiv, ci mai mult, să parcurgă de aici încolo (de la domiciliul fictiv) o distanță de 2000. de coși. În orașe, „drumul în ziua Sabatului“, începea la ieșirea din localitate.

„CIMBALUL“

DIVERSE FORME DE CIMBAL

Din numeroasele instrumente de muzică întrebunțate de Israeliti, la ceremoniile și sărbătorile lor, menționate adesea în V. Testament (2 Sam. 6, 5; 1 Cron. 15, 19; 16, 5; 2 Cron. 5, 12; Ezra 3, 10; Neemia 12, 27; Ps. 150, 5), ca aparținînd epocii lui David, cimbalele erau bine cunoscute anticității. Cimbaltul se compunea din două plăci de bronz bombate la centru. La fel ca cimbalele moderne, se lovesc orizontal fiind ținute de la mijloc datorită unor bucle ce pornesc din părțile bombate de la mijloc, sau susținute de un cordon, cum și cimbalele sferice sau conice deasemenea din bronz, dar mult mai mici, minuite cu ajutorul unui mîner și care se lovesc vertical.

În fine cuvîntul „cymbal“ mai înseamnă un alt instrument, avînd forma a două poalice de lemn, prelungite și probabil avînd săpate la suprafața șanturi (gbintuite pe dinafară) ce s-au găsit reprezentate pe bassoreliefuri, și care se întrebunța frecîndu-se unul pe celălalt. Se zice că Sf. Apostol Pavel vorbea în mod figurat de „Cymbal răsunător“, la începutul elogiului său adus inbirii. 1 Cor. 13, 1.

(Dicționarul Biblic Archeologic)

Divinitatea lui Hristos

(urmare de la pag. 9).

Dacă se leapădă mărturia Scripturilor inspirate, cu privire la divinitatea lui Hristos, nu mai este de nici un folos să se discute această problemă, pentru că nici un argument, oricât de doveditor nu poate convinge. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, ... și nici nu le poate înțelege pentru că trebuiesc judecate duhovnicește”. 1 Cor. 2,14. Nimeni care susține o asemenea greșală nu poate avea o adevărată concepție a caracterului sau misiunii lui Hristos, sau al marelui plan al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului”.

„De când a venit Isus să locuiască între noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compătimire de noi în durerile noastre. Fiecare fiu sau fiică a lui Adam poate înțelege despre Creatorul nostru că este un Amic al păcătoșilor, deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare atracție divină prezentată în viața de pe pământ a Mântuitorului, vedem pe Dumnezeu cu noi”.

Prin făptura Sa omenească, Hristos a venit în legătură cu omenirea: prin divinitatea Sa, stăpânește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al omului, ne-a dat pildă de ascultare; ca Fiu al lui Dumnezeu ne dă putere să ascultăm. Hristos a vorbit din rugul de pe muntele Horeb și a spus lui Moise: „Eu sînt Cel ce sînt... Așa să spui fiilor lui Israel, Eu Sînt, m-a trimis la voi”. Aceasta a fost garanția liberării lui Israel. De aceea, cînd a venit în „asemănare de om”, S-a prezentat ca „Eu sînt”. Pruncul din Betleem, Mîntuitorul blînd, și umil, este Dumnezeu „arătat în trup”. Nouă ne spune: „Eu sînt Păstorul cel bun”. „Eu sînt Pîinea vieții”. „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața”. Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. „Eu sînt asigurarea fiecărei făgăduinți”. „Eu sînt, nu te teme”.

Umilindu-Se pentru a lua asupra-Și corpul omenesc, Hristos a descoperit un caracter cu totul opus caracterului lui Satana. Dar El S-a coborît și mai jos pe cărarea umilinței. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte pe cruce”. După cum Marele Preot lăsa la o parte strălucitoarea lui haină pontificală și slujea în îmbrăcăminte de pînă albă, ca a preotului obișnuit, așa și Hristos a luat înfățișarea de serv și a adus sacrificiu, El fiind Preotul, El fiind și victima. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fără-delegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El”.

Hristos a suferit cum meritam noi să suferim, că să putem fi tratați cum se cuvine Lui. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, ca noi să putem fi îndreptățiți prin meritele Lui. El a suferit moartea noastră ca noi să putem primi viața Lui „Prin rănile Lui sîntem vindecați”.

Prin viața și prin moartea Lui, Hristos a făcut mai mult decît să îndrepteze stricăciunile produse prin păcat. Planul lui Satana era să producă o despărțire veșnică între Dumnezeu și om; dar în Hristos ajungem mult mai strîns legați de Dumnezeu decît înainte de căderea în păcat. Luînd natura noastră Mîntuitorul S-a legat de noi cu o legătură veșnică, care nu se va desface niciodată. El este legat de noi pentru veșnicie.

„Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legămîntul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine”. Is. 54.10.

ST. NAILESCU